

บทที่ 1

ปฏิบัติการช่วยชีวิตของพมพิดพลาดอย่างแรง

วันศุกร์ก่อนปิดเทอมฤดูหนาว แม่จัดกระเป๋าค้างคืนให้ผมพร้อมอาวุธอันตรายสองสามชิ้น จากนั้นก็พาผมไปยังโรงเรียนประจำแห่งใหม่ เราแวะรับเพื่อนผมคือแอนนาเบิร์ชกับธาเลียระหว่างทางด้วย

การขับรถจากกรุงนิวยอร์กไปเมืองบาร์ทฮาร์เบอร์ รัฐเมน ใช้เวลาแปดชั่วโมง ลูกเห็บและหิมะตกกระทบพื้นทางหลวง แอนนาเบิร์ช ธาเลียกับผมไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายเดือนแล้ว แต่ด้วยพายุหิมะและการคิดถึงสิ่งที่กำลังจะทำ ทำให้เรารู้สึกว่าอุ่นใจเกินกว่าจะคุยอะไรกันมากมาย ยกเว้นก็แต่แม่ของผม แม่จะพูดเยาะขึ้นเวลาเป็นกังวล สุดท้ายพอเรามาถึงโรงเรียนเวสต์โอเวอร์ฮอลล์ ฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว แล้วแม่ก็เล่าเรื่องน่าอายของผมสมัยเป็นเด็กเล็กๆ ให้แอนนาเบิร์ชกับธาเลียฟังจนหมดทุกเรื่องเท่าที่มีให้เล่า

ธาเลียเซ็ดไอบนกระजरถและมองออกไปข้างนอก "โอ้ เยี่ยมเลย นี่จะต้องสนุกแน่"

โรงเรียนเวสต์โอเวอร์ฮอลล์ดูเหมือนปราสาทอัศวินที่ชั่วร้าย มันทำ

8 เพอร์ซีย์ แกรีนสัน กับคำสาปแห่งไทม์

จากหินสีดำทั้งหลาย ทั้งยังมีหอคอย หน้าต่างบานแคบ และประตูไม้บานคู่ขนาดใหญ่มากมาย มันตั้งอยู่บนผาที่มีหิมะปกคลุม มองออกไปจะเห็นป่าใหญ่ที่มีเกล็ดน้ำแข็งจับตัวทางด้านหนึ่ง และมหาสมุทรสีเทาที่ปั่นป่วนอีกด้านหนึ่ง

"ลูกแน่ใจนะว่าไม่อยากให้แม่ออ" แม่ของผมถาม

"ขอบคุณครับแม่" ผมบอก "แต่ผมไม่รู้ว่าจะใช้เวลานานแค่ไหน พวกเราไม่เป็นไรหรอกครับ"

"แล้วลูกจะกลับยังไงล่ะ แม่เป็นห่วงนะเพอร์ซีย์"

ผมหวังว่าตัวเองจะไม่ได้กำลังหน้าแดง แต่การต้องรบกวนให้แม่ช่วยขับรถมาส่งถึงที่นั่นก็แย่มากแล้ว

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณนายแจ็กสัน" แอนนาเบ็ธยิ้มรับรอง ผมสืบลอนด์ของเธอถูกรวบเก็บไว้ในหมวกสกี ดวงตาสีเทาของเธอเป็นสีเดียวกับมหาสมุทร "เราจะช่วยดูให้เขาอยู่ห่างจากเรื่องอันตรายค่ะ"

แม่ของผมดูเหมือนจะคลายใจลงบ้าง แม่คิดว่าแอนนาเบ็ธเป็นมนุษย์กึ่งเทพที่สุขุมรอบคอบที่สุดเมื่อมองจากอายุเพียงเท่านี้ซึ่งก็คือชั้นเกรดแปด แม่มั่นใจว่าแอนนาเบ็ธจะช่วยคอยระวังไม่ให้ผมถูกฆ่าตายได้ แม่คิดถูกแล้ว แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าผมจะชอบความจริงข้อนี้หรอกนะ

"ตกลงจะลูกรัก" แม่บอก "พวกลูกมีของจำเป็นทุกอย่างพร้อมแล้วนะ"

"ค่ะ คุณนายแจ็กสัน" ธาเลียตอบ "ขอบคุณที่ขับรถมาส่งนะคะ"

"แล้วเสือกันหนาวสำรอล่ะจ๊ะ ลูกมีเบอร์มือถือแม่แล้วใช่ไหม"

"แม่ครับ..."

"แล้วอาหารเทพกับน้ำทิพย์ล่ะเพอร์ซีย์ แล้วเหรียญทองล่ะ เพื่อว่าลูกจำเป็นต้องติดต่อกาย"

"แม่ครับ! ผมพูดจริงๆ นะ! เราไม่เป็นไรหรอก มาเร็วพวกเรา"

แต่คุณน้อยใจเล็กน้อย แล้วผมก็รู้สึกเสียใจที่เป็นอย่างนั้น แต่ผมก็

ลงจากรถแล้ว ถ้าแม่ยังจะเล่าเรื่องสมัยเด็กให้ฟังอีกสักเรื่องว่าตอนอายุสามขวบผมดูน่ารักแค่ไหนในอ่างอาบน้ำล่ะก็ ผมรับรองว่าจะกระโดดไปหมกตัวในหิมะให้ตัวเองแข็งตายแน่

แอนนาเบ็ธกับซาเลียลงจากรถตามผมมา สายลมพัดเข้ามาในเสื้อโค้ตของผมเหมือนเป็นกริชน้ำแข็ง

พอรถของแม่แล่นหายไปลับตาแล้ว ซาเลียก็พูดขึ้นว่า "แม่นายนี่เจ๋งดีนะ เพอร์ซีย์"

"แม่เยี่ยมมากเลยล่ะ" ผมยอมรับ "แล้วเธอล่ะ เธอเคยติดต่อแม่ของเธอบ้างมั๊ย"

เมื่อสิ้นเสียง ผมก็คิดอยากถอนคำพูดในทันที ซาเลียเก่งมากในเรื่องการส่งสายตาประสงคร้าย ยิ่งบวกกับเสื้อผ้าสไตรล์ฟังก์ที่เธอชอบสวมใส่ด้วยแล้ว...ทั้งเสื้อแจ็กเก็ตทหารซาดๆ กางเกงหนังสีดำกับเครื่องประดับสายโซ่ อย่านไลน์เนอร์ทาขอบตาสีดำ และดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้น โดยเฉพาะสายตาที่เธอกำลังส่งให้ผมตอนนี้...เป็นสายตาชั่วร้ายชนิดให้คะแนนเต็มสิบไปเลย "แล้วนั่นมันเกี่ยวอะไรกับนายกัน เพอร์ซีย์..."

"เราเข้าไปข้างในกันเถอะ" แอนนาเบ็ธขัดขึ้น "โกรเวอร์ต้องกำลังรออยู่แน่"

ซาเลียมองดูปราสาทและตัวสั้นหุ้ม "เธอพูดถูก ฉันสงสัยจริงว่าเขาพบอะไรที่นั่นนะ ถึงต้องส่งสัญญาณแจ้งเหตุร้ายมาให้เรา"

ผมเริ่มเดินขึ้นไปยังหอคอยมืดมืดของโรงเรียนเวสต์โอเวอร์ฮอลล์ "ต้องไม่ใช่อะไรที่ดีแน่" ผมคาดเดา

ประตูไม้โอ๊กเปิดดังแอ๊ด แล้วเราสามคนก็เดินเข้าไปในโถงหน้าอาคารพร้อมหิมะที่พัดปลิวเป็นวงกลม

ผมพูดได้แค่ว่า "โอ้โห"

สถานที่นี้ใหญ่มหึมาจริงๆ ผันด้านต่างๆ เรียงรายไปด้วยธงรบ และอาวุธตั้งโชว์ มันมีทั้งปืนยาวโบราณ ขวานศึก แล้วก็อื่นๆ อีกมากมาย คือผมรู้ว่าเวสต์โอเวอร์ฮอลล์เป็นโรงเรียนเตรียมทหาร แต่การตกแต่งนี้ ดูเหมือนจะเป็นสไตล์ทำลายล้างมากเกินไปหน่อย และผมหมายความว่าตามที่พูด

ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ที่ซึ่งผมเก็บริพไทด์* ปากกาลูกกลิ้งอนุภาพ ทำลายร้ายแรงเอาไว้ ผมสามารถสัมผัสได้ถึงสิ่งผิดปกติในสถานที่นั้น อะไรบางอย่างที่อันตราย ชาติเสียกำลังถูกร้อยข้อมือเงิน นี่เป็นอุปกรณ์เวทมนตร์ ชิ้นโปรดของเธอ ผมรู้ว่าเรากำลังคิดอย่างเดียวกัน การต่อสู้กำลังจะมาถึง

แอนนาเบ็ธพูดขึ้นว่า "สงสัยจังว่า..."

ทันใดนั้นทางด้านหลังเรา ประตูปิดดั่งบัง

"โอ...เค" ผมพิมพ์ "เดาว่าเราต้องอยู่ที่นี้สักพักละ"

ผมได้ยินเสียงดนตรีดังก้องมาจากสุดโถงทางเดินอีกฝั่ง ฟังดูเหมือนเป็นเพลงเต้นรำ

เราซ่อนกระเป๋าใส่ของสำหรับค้างคืนเอาไว้ที่หลังเสาต้นหนึ่งและเริ่มเดินไปตามโถงทางเดิน เรายังไปไม่ได้ไกลนักตอนที่ผมได้ยินเสียงฝีเท้า บนพื้นหิน ผู้ชายกับผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากเงามืดและขวางทางเราไว้

ทั้งคู่มีผมสีเทาสั้นเกรียนและสวมชุดเครื่องแบบทหารสีดำขลิบชายเสื้อ สีแดง ผู้หญิงดูมีไรหนวดบางๆ ส่วนผู้ชายกลับโกนหนวดมาเกลี้ยงเกลา ซึ่งผมรู้สึกเหมือนกับว่ามันควรจะสลับกัน ทั้งคู่เดินตัวแข็งแรง เหมือนมีไม้กวาดติดเทปกาวตามกระดูกสันหลังอยู่

"อะไรกัน" คนที่เป็นผู้หญิงถาม "พวกเธอมาทำอะไรที่นี่"

"เอ่อ..." แล้วผมก็เริ่มขึ้นได้ว่าผมไม่ได้เตรียมแผนการสำหรับเรื่องแบบนี้ ผมเอาแต่คิดเรื่องการตามหาโกรเวอร์กับการค้นหาว่ามีอะไรผิดปกติ

* RipTide กระแสน้ำที่ไหลด้านกระแสน้ำอื่น ทำให้เกิดน้ำวน

จนลืมนึกเลยว่าอาจมีใครตั้งคำถามกับเด็กๆ สามคนที่แอบเข้ามาในโรงเรียน ตอนกลางวัน ตอนอยู่บนรถ เราไม่ได้คุยกันว่าจะหาทางเข้าไปข้างในด้วยวิธีไหนเสียด้วย ผมพูดขึ้นว่า "เอ่อ...เราแค่..."

"ฮ่า!" ผู้ชายร้องขึ้นจนผมสะดุ้งโหยง "ผู้มาเยี่ยมชมสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมงานต้นว่า! พวกนายต้องเจอติดตด...ออกไป!"

เขาพูดติดลำเนียง...อาจจะเป็นฝรั่งเศส เพราะเขาออกเสียง จ.จ.จนเหมือนคำว่าจามาส์ เขาตัวสูงและมีใบหน้าเหมือนเหยี่ยว จมูกของเขาจะบานเวลาพูด ทำให้มันยากที่จะไม่มองเข้าไปในรูจมูกนั้น แล้วดวงตาของเขายังเป็นดวงตาคู่สีต่าง...ข้างหนึ่งสีน้ำตาล อีกข้างสีน้ำเงิน...เหมือนตาของแมวมดมหนึ่งว่าเขาจะโยนพวกเราออกไปสู่หิมะเสียแล้ว แต่ธาเลียก็ก้าวมาข้างหน้าแล้วทำอะไรที่แปลกมากๆ

เธอติดนิ้วดังเป๊าะ เสียงนั้นทั้งชัดเจนและดังก้อง บางที่ผมอาจจะจินตนาการไปเองก็ได้ แต่ผมรู้สึกว่ามีสายลมหอบหนึ่งพัดกระโชกออกมาจากมือของเธอ พัดไปทั่วโถงทางเดิน มันไล่ผ่านเราทุกคน ทำให้ธงบนผนังโบกสะบัด

"เราไม่ใช่ผู้มาเยี่ยมชมสถานที่นะคะ" ธาเลียบอก "เราเรียนอยู่ที่นี้ คุณจำได้นี่คะ ฉันทคือธาเลีย แล้วนี่ก็แอนนาเบิร์ทกับเพอร์ซี่ เราอยู่ชั้นเกรดแปดไปคะ"

ครูผู้ชายคนนั้นหรือตาสองสีของเขา ผมไม่รู้ว่ธาเลียกำลังคิดอะไรอยู่ ตอนนี้เราอาจจะถูกลงโทษที่โกหกก่อนถูกโยนออกไปสู่หิมะก็เป็นได้ แต่ชายคนนั้นกลับดูปลื้ม

เขามองเพื่อนร่วมงาน "คุณก็ออสเตรียลล์ คุณรู้จักนักเรียนพวกนี้หรือเปล่า"

แม้จะกำลังอยู่ในภาวะหน้าสีหน้าขวาน แต่ผมก็ถึงกับต้องกัดลิ้นเพื่อกลืนหัวเราะ ครูที่ชื่อว่าก็ออสเตรียลล์ (มีซอลล์) เนี่ยนะ เขาต้องล้อเล่นแน่ๆ

ผู้หญิงคนนั้นกะพริบตาปริบเหมือนเพิ่งถูกใครสักคนปลุกให้ตื่น "ฉัน...คะ ฉันคิดว่าฉันรู้จักคะ" เธอมองเราแล้วขมวดคิ้ว "แอนนาเบ็ธ ธาเลีย พอร์ซีย์ พวกเธอออกจากโรงยิมมาทำอะไรที่นี่"

ก่อนที่เราจะทันได้ตอบ ผมก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอีกเสียง แล้วโกรเวอร์ ก็วิ่งหอบแฮกๆ เข้ามา "พวกนายมาจนได้! พวกนาย..."

เขาหยุดก็ก้มเมื่อเห็นครู่ทั้งสอง "โอ้ คุณก็ออตส์ซอล์ก ด็อกเตอร์ธอร์น! ผม...เอ่อ..."

"อะไรกัน คุณอันเดอร์วูด" ผู้ชายคนนั้นพูด น้ำเสียงของเขาบ่งบอกชัดเจนว่าคงเกลียดชังโกรเวอร์ "เธอหมายความว่ายังไงที่ว่าพวกเขามาจนได้ นักเรียนพวกนี้ก็พักอยู่ที่นั่นแหละ"

โกรเวอร์กลืนน้ำลาย "ใช่ครับ แน่นอน ด็อกเตอร์ธอร์น ผมแค่หมายความว่าผมดีใจที่พวกเขามา...ทำน้ำพั้นซ์ในงานเต้นรำ! น้ำพั้นซ์ของพวกเขาร่อยมากเลย แล้วพวกเขาก็ผสมเสร็จจนได้!"

ด็อกเตอร์ธอร์นถลึงตามองพวกเรา ผมมั่นใจแล้วว่าดวงตาข้างหนึ่งของเขาเป็นตาปลอม แต่ข้างไหนล่ะ สีน้ตาลหรือสีน้ำเงิน เขาดูเหมือนอยากจะจับเราโยนออกไปนอกหอคอยที่สูงที่สุดของปราสาท แต่แล้วคุณก็ออตส์ซอล์กก็พูดด้วยน้ำเสียงเลื่อนลอย "ใช่แล้ว น้ำพั้นซ์ร่อยมากเลย ที่นี้ก็ได้แล้ว พวกเธอทั้งหมดนั่นแหละ และพวกเธอห้ามออกจากโรงยิมมาอีกเชียว!"

ไม่ต้องรอให้สั่งถึงสองครั้ง เรารีบไปทันทีพร้อมพูดคำว่า "ได้ครับ/คะ" และทำท่าตะเบะอยู่หลายครั้ง แต่เพราะมันดูเหมือนเป็นอะไรที่ควรทำ

โกรเวอร์รีบพาพวกเราไปตามโถงทางเดิน สู่ทิศทางของเสียงเพลง ผมรู้สึกได้เลยว่าพวกครูกำลังจ้องมองแผ่นหลังของเราอยู่ แต่ผมก็ยังเดินเข้าไปใกล้ๆ ธาเลียแล้วถามเธอเบาๆ ว่า "เธอทำอย่างนั้นได้อย่างไรนะ โอ้ที่ติดนิ้วนั่นนะ"

"นายหมายถึงมนตรีบังตานะเหรอ ไครอนยังไม่ได้สอนนายอีกเหรอ"
 ผมรู้สึกล้าคอติบตันขึ้นมาทันใด ไครอนเป็นหัวหน้าผู้ฝึกสอนที่ค่าย
 ของเรา แต่เขาไม่เคยสอนอะไรแบบนั้นให้ผมเลย ทำไมเขาสอนธาเลียแต่
 ไม่สอนผมล่ะ

โกรเวอร์เร่งเราให้ไปยังประตูที่มีคำว่า 'โรจิม' เขียนอยู่บนกระจก
 แม้จะเป็นโรคดิสเล็กเซีย * แต่ผมก็ยังอ่านมันออก

"เมื่อก็เกือบไปแล้วเชียว!" โกรเวอร์บอก "ขอบคุณเทพเจ้าที่พวกนาย
 มาที่นี่!"

แอนนาเบ็ธและธาเลียต่างก็เข้าสวมกอดโกรเวอร์ทั้งคู่ ส่วนผมตีมือ
 กับเขาเสียงดัง

ผมรู้สึกดีเหลือเกินที่ได้เจอเขาหลังจากผ่านมาหลายเดือน เขาตัวสูง
 ขึ้นนิดหน่อยกับมีหนวดงอกออกมาเพิ่มสองสามเส้น แต่นอกจากนั้นแล้ว
 เขาก็ดูเหมือนปกติแบบตอนที่ปลอมตัวเป็นมนุษย์...ทั้งหมดก็เก็บใส่แดง
 สวมทับผมหยักศกสีน้ำตาลเพื่อซ่อนเขาแพะ กางเกงยีนหลวมโพรกกับ
 รองเท้าผ้าใบที่มีเท้าปลอมสำหรับซ่อนขาขรุขระและกีบเท้า เขาใส่เสื้อยืด
 สีดำที่ผมต้องใช้เวลาสองสามวินาทีถึงจะอ่านออก มันเขียนว่า
 'เวสต์โอเวอร์ฮอลล์ : ฮีม!' ผมไม่แน่ใจว่ามันแบบว่า...เป็นตำแหน่ง
 ของโกรเวอร์ หรือแค่เป็นคำขวัญของโรงเรียนกันแน่

"แล้วมีเหตุฉุกเฉินอะไรเหรอ" ผมถาม

โกรเวอร์สูดหายใจลึก "ฉันเจอสอง"

"พวกเลือดผสมสองคนเหรอ" ธาเลียถามด้วยความอัศจรรย์ใจ
 "ที่นี่เนี่ยนะ"

โกรเวอร์พยักหน้า

การหาพวกฮาร์ปัลด์หรือพวกเลือดผสมเจ็ดคนเดียวก็น่าถือว่า

* Dyslexia ภาวะบกพร่องทางการอ่านและการสะกดตัวอักษรอันเนื่องมาจากความผิดปกติของสมอง

ยากแล้ว ปีนี้ไครอนให้แซเทอร์* ทำงานเกินเวลาเป็นกรณีเร่งด่วน โดยส่งพวกเขาไปทั่วประเทศ ส่งไปตามโรงเรียนต่างๆ ตั้งแต่ชั้นเกรดสี่จนถึงไฮสกูลเพื่อค้นหาผู้ที่อาจจะมาเป็นชาวค่ายได้ นี่เป็นช่วงเวลาที่ซับซ้อน เรากำลังสูญเสียชาวค่าย จึงต้องการนักสู้ใหม่ๆ เท่าที่เราจะหาได้ ปัญหาก็คือข้างนอกนั้นไม่ได้มีมนุษย์กึ่งเทพมากมายขนาดนั้น

"น้องชายกับพี่สาว" โกรเวอร์บอก "อายุสิบกับสิบสองปี ฉันไม่รู้ว่าคุณแม่พวกเขาคือใคร แต่พวกเขาแข็งแรง เราแทบไม่มีเวลาแล้ว ฉันต้องการความช่วยเหลือ"

"จัดการกับพวกอสูรกายเธอ"

"คนหนึ่ง" โกรเวอร์ดูกระสับกระส่าย "เขาเริ่มสงสัย แต่ฉันคิดว่าเขายังไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่เป็นวันสุดท้ายของภาคเรียน ฉันมั่นใจว่าเขาจะไม่ปล่อยให้ทั้งสองคนออกไปจากโรงเรียนโดยไม่ค้นหาคำตอบแน่ มันอาจจะเป็นโอกาสสุดท้ายของเราแล้ว! ทุกครั้งที่ฉันพยายามเข้าหาพี่น้องคุณ เขาก็มักจะปรากฏตัวขึ้นขัดขวาง ฉันไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีแล้ว!"

โกรเวอร์มองหน้าธาเลียอย่างอับจนหนทาง ผมพยายามจะไม่รู้สึกละเสียดใจที่ได้เห็นอย่างนั้น แต่ก่อนโกรเวอร์มักจะมองผมเพื่อขอคำตอบ แต่ธาเลียมีอาวุธมากกว่า ไม่ใช่แค่เพราะเธอเป็นธิดาของซุส แต่เพราะเธอมีประสบการณ์ในการพาดพิงกับเหล่าอสูรกายในโลกข้างนอกมากกว่าเราทุกคน

"เฮลละ" ธาเลียพูดขึ้น "พวกเลือดผสมสองคนนั้นอยู่ทำงานด้านไร่เปล่า"

โกรเวอร์พยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นก็ไปเดินกัน" ธาเลียบอก "แล้วอสูรกายคือใคร"

"ไอ้" โกรเวอร์หันมองรอบๆ ด้วยความหวาดวิตก "เธอเจอเขาแล้ว ร่องครุใหญ่ ด็อกเตอร์ธอร์น"

* Satyr อมนุษย์ครึ่งคนครึ่งแพะ

เรื่องแปลกเกี่ยวกับโรงเรียนเตรียมทหารคือเด็กๆ มักจะเข้าไปเลย เวลาที่มีการจัดงานอะไรสักอย่างแล้วได้อยู่นอกเครื่องแบบ ผมว่าคงเป็นเพราะช่วงอื่นๆ อะไรๆ มันเข้มนวดมาก จนพวกเขาารู้สึกเหมือนนี่คือการชดเชยหรืออะไรแบบนี้

บนพื้นโรงยิมมีลูกโป่งสีดำและสีแดงเต็มไปหมด พวกผู้ชายกำลังเตะมันใส่หน้ากัน หรือพยายามใช้กระดาดษยันรัดคออีกฝ่ายเข้ากับผนัง ส่วนพวกผู้หญิงก็เดินไปทั่วงานกันเป็นกลุ่มราวกับทีมฟุตบอลที่กำลังสูมหั้วฟิงแพน แบบที่พวกเธอมักทำกันนั่นละ พวกเธอแต่งหน้าจัด ใส่เสื้อสายเดี่ยวเส้นสปาเกตตี กางเกงสีแสบตา กับริ่องเท้าที่ดูเหมือนเครื่องทรมานนานๆ ครั้งก็จะเข้าไปรุ่มล่อมชายที่น่าสงสารบางคนเหมือนฝูงปลาปิรันญา ทั้งร้องกรี๊ดกร๊าดและหัวเราะคิกคัก แล้วพอพวกเธอเดินจากไป ชายคนนั้นก็จะมีใบหูอยู่บนผมกับภาพวาดจากลิปสติกทั่วไปหน้า ผู้ชายบางคนก็โตขึ้นมาหน่อยก็จะดูเหมือนผมในเวลานี้...คืออึดอัด พวกเขาเย็นแกร่วกันอยู่ที่สุดปลายโรงยิม พยายามซ่อนตัวไม่ให้เป็นที่สังเกตเห็น เหมือนกำลังจะต้องต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งข้างหน้านี้ ซึ่งแน่นอนว่าในกรณีของผม...มันเป็นอย่างนั้นจริง

"พวกเขาอยู่นั่นไง" โกรเวอร์พยักพยัดไปทางเด็กสองคนที่กำลังเถียงอะไรกันอยู่ตรงอัฒจันทร์ "เบียงก้ากับนิโค ดิเองเจโล"

เด็กผู้หญิงใส่หมวกแก๊ปสีเขียวหลวมโพรก เหมือนเธอพยายามจะปกปิดใบหน้า เด็กผู้ชายดูชัดเจนว่าเป็นน้อง ทั้งคู่มีผมนุ่มสลวยและผิวสีโอลีฟ* พวกเขาทำมือทำไม้ไปด้วยเวลาคุยกัน เด็กผู้ชายกำลังสับไฟอะไรสักอย่างอยู่ พี่สาวเหมือนกำลังดูเขา เธอเอาแต่มองไปรอบๆ ราวกับสัมผัสได้ถึงสิ่งผิดปกติบางอย่าง

แอนนาเบิร์ชพูดว่า "นี่พวกเขา...นายบอกพวกเขาไปรึยัง"

* ต้นไม้จำพวกมะกอก

โกรเวอร์ส่ายหน้า "เธอก็รู้ว่ามันเป็นยังไง นั่นอาจจะทำให้พวกเขาตกอยู่ในอันตรายยิ่งกว่าเดิม เมื่อพวกเขาารู้ตัวตนที่แท้จริงของตัวเองแล้ว กลิ่นของพวกเขาจะแรงขึ้น"

โกรเวอร์มองหน้าผม ผมพยักหน้า ผมไม่เคยเข้าใจจริงๆ จังๆ เลยว่าพวกเลือดผสม 'มีกลิ่น' อย่างไรสำหรับอสุรกายและแซเทอร์ แต่ผมรู้ว่ากลิ่นอาจทำให้คุณถูกฆ่าตายได้ แล้วยิ่งคุณเป็นมนุษย์กึ่งเทพที่ทรงพลังอำนาจเท่าไร คุณก็จะยิ่งมีกลิ่นเหมือนอาหารกลางวันของพวกอสุรกายมากขึ้นเท่านั้น

"งั้นก็ฉกตัวพวกเขาแล้วหนีไปจากที่นี่กันดีกว่า" ผมบอก

ผมก้าวไปข้างหน้า แต่แล้วธาลีก็จับไหล่ผม รอคูรีใหญ่...ดีอกเตอร์ธอร์น...เดินเข้ามาทางประตูใกล้อัฒจันทร์ และกำลังยืนอยู่ไม่ห่างจากพี่น้องดิแอนเจโล เขาพยักหน้าให้เราอย่างเยือกเย็น ดวงตาข้างสีน้ำเงินของเขาเหมือนจะเรืองแสง

ดูจากสีหน้าแล้ว ผมเดาว่าธอร์นไม่ได้ถูกลูกไม้มนตร์บังตาของธาลี หลอกเลยแม้แต่น้อย เขาสงสัยว่าพวกเราเป็นใคร เขาแค่อยากจะรอดูว่าพวกเรามาที่นี่เพื่ออะไร

"อย่าหันไปมองเด็กๆ นะ" ธาลีสั่ง "เราต้องรอโอกาสเหมาะที่จะไปฉกตัวพวกเขา เราต้องแกล้งทำเหมือนไม่ได้สนใจพวกเขาอยู่ ใช้กลิ่นทำให้ธอร์นหลับ"

"ยังไงล่ะ"

"เราเป็นพวกเลือดผสมที่ทรงพลังตั้งสามคนนะ เราน่าจะทำให้เขาหลับกันได้ เข้าไปปะปนในฝูงคน ทำตัวเป็นธรรมชาติ เต็มลักหน้อย แต่คอยจับตามองเด็กๆ คุณนั่นเอาไว้"

"เต็นเธอ" แอนนาเบ็ธทวนคำ

ธาลีพยักหน้า เธอเงยหูฟังเสียงเพลงแล้วก็ทำหน้าบึ้ง "โอ๊ย! ใคร